

Ronald Harwood

Ο ΑΜΠΙΓΙΕΡ

Ο ΑΜΠΙΓΙΕΡ του Ronald Harwood

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση: Εύα Γεωργουσοπούλου

Σκηνοθεσία: Μανώλης Δούνιας

Σκηνικά: Δημήτρης Πολυχρονιάδης

Κοστούμια: Βασιλική Σύρμα

Μουσική: Θεωδωρής Οικονόμου

Φωτισμοί: Βαλεντίνα Ταμιωλάκη

Βοηθός σκηνοθέτη: Μαρία Χανδρά

Φωτογραφίες-trailer: Πάτροκλος Σκαφίδας

Επικοινωνία: Ανζελίκα Καψαμπέλη-Έλενα Γρίβα

Παραγωγή: Kart Productions

Τα αποσπάσματα του «Βασιλιά Λιρ» που ακούγονται στην παράσταση είναι σε μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ.

Στα ηχογραφημένα μέρη της παράστασης συμμετέχουν: Κωνσταντίνος Αρνόκουρος, Αλέξανδρος Βάρθης, Μανώλης Δούνιας, Δημήτρης Μαργαρίτης, Θεωδωρής Οικονόμου

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους: Αιμίλιο Χειλάκη και την artivities, τη Χριστίνα Χριστοφή και το θέατρο Μπιπ, τον Βασίλη Πουλιαντζά και τη Μπέτυ Αρβανίτη, τον Νίκο Διαμαντή

Η παράσταση έκανε πρεμιέρα στις 6 Νοεμβρίου 2017, με τον Νίκο Καλαμό στο ρόλο του Οξενμπυ

Δ Ι Α Ν Ο Μ Η
(με σειρά εμφάνισης)

Σερ: Αλέξανδρος Μυλωνάς

Νόρμαν: Μάνος Βακούσης

Λαίδη: Άννυ Λούλου

Ματζ: Ευγενία Αποστόλου

Θόρτον: Κώστας Λάσκος

Όξενμπυ: Δημήτρης Μαργαρίτης

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2019

**Β' Σκηνή του Θεάτρου Οδού Κεφαλληνίας
Κεφαλληνίας 18 Κυψέλη**

«Ο ηθοποιός – θιασάρχης ήταν ένας ηθοποιός που, γύρω στα 25 έως και τα 30 του, συνήθως, κατάφερε να βάλει στην άκρη αρκετά χρήματα για να σχηματίσει έναν θίασο – ως επί το πλείστον σαιξπηρικό – αλλά, σίγουρα, έναν θίασο, όπου εκείνος θα ήταν πάντα και μόνον ο απόλυτος πρωταγωνιστής! Εδιναν παραστάσεις από την μίαν άκρη της χώρας στην άλλη και μονάχα μια χούφτα από αυτούς κατόρθωναν να παίξουν και στο Λονδίνο. Βασικός τους χώρος, η επαρχία. Περίοδευαν κάτω από εξαιρετικά δύσκολες και αντίξοες συνθήκες, αδιάκοπα και κουραστικά ταξίδια με το τρένο τις Κυριακές, όπου και περίμεναν ώρες ατελείωτες στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κρου, στην Κεντρική Αγγλία, για να αλλάξουν τρένο. Κάθε Κυριακή μαζεύονταν δεκάδες θίασοι. Οι ηθοποιοί συναντούσαν παλιούς συναδέλφους για το ρεπερτόριο και τις διανομές και, αν χρειαζόταν, έκαναν ακόμα και «οντισιόν» στην πλατφόρμα του σταθμού! Οι ηθοποιοί – θιασάρχες θεωρούσαν τον εαυτό τους – και ήταν – αριστοκράτες των περιοδεούντων θιάσων. Είχαν την οικονομική ευθύνη, την οργάνωση και, συνάμα, ήταν και σκηνοθέτες και, βέβαια, πρωταγωνιστές σε κάθε παράσταση. Ήταν απαραίτητο, για την επιβίωσή τους, να αναπτύσσουν μεγάλες ικανότητες και τεράστια αντοχή. Λάτρευαν τον Σαίξπηρ, πίστευαν ακράδαντα στο θέατρο ως πολιτιστική και μορφωτική δύναμη και θεωρούσαν ακόμα πως αυτοί οι ίδιοι ήταν υπηρέτες του λαού. [...] Η αλήθεια είναι ότι από αυτούς ήταν άνθρωποι εξαιρετικοί και προικισμένοι. Το θέατρο χρωστά πολλά στο ταλέντο τους, γαλούχησαν και διατήρησαν ζωντανό ένα κλασικό ρεπερτόριο που είναι ζηλευτό από όλον τον κόσμο και δημιούργησαν μια μεγάλη παράδοση που αποτελεί θεμέλιο της σημερινής, θεατρικής κληρονομιάς της Βρετανίας.

Τίτλος του έργου, όμως, είναι «Ο Αμπιγιέρ». Κανένας ηθοποιός – θιασάρχης δεν επέζησε ποτέ με τις δικές του δυνάμεις και μόνον. Μπορεί δημόσια να πρόβαλλε την αυτοτέλειά του, αλλά κατ'ιδίαν ομολογούσε πάντα την εξάρτησή του από όλους αυτούς που αφιέρωναν τη ζωή τους σε εκείνον και τον θίασό του. Ο αμπιγιέρ ήταν ο προσωπικός του υπηρέτης. Ο έμπιστος μυστικοσύμβουλός του.

Φροντίδα του δεν ήταν μονάχα να τον ντύνει με το σωστό κοστούμι για το κάθε έργο ή την κάθε σκηνή, αλλά και να τον προστατεύει από άσκοπες ενοχλήσεις και περιττά αιτήματα. Ήταν ο φύλακας του καμαρινιού, πράγμα που του έδινε, στα μάτια του υπόλοιπου θιάσου, μια ξεχωριστή θέση και δύναμη»

«...Νόρμαν και Σερ: δυο άνθρωποι τόσο διαφορετικοί, αλλά και τόσο δεμένοι μεταξύ τους. Δυο άτομα που, δεκαέξι χρόνια τώρα, μοιράζονται όλες τις στιγμές, τις χαρές, τις λύπες, τις απογοητεύσεις, τις επιτυχίες και τις αποτυχίες, τις παραξενιές, τα καμώματα ο ένας του άλλου, τις αγωνίες, τα άγχη, τον πόνο, τον θρίαμβο, τη ζεστασιά, την τρυφερότητα.... Ο Σερ, ένας ουσιαστικά τριτοκλασάτος πρωταγωνιστής, που ηγείται γερασμένων μπουλουκιών, με ηθοποιούς ανύπαρκτους και ξεχασμένους, νιώθει πως μέσα στη δίνη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σε ένα Λονδίνο που βομβαρδίζεται ανηλεώς και ακατάπαυστα, έχει την υποχρέωση να μεταλλαπαδεύσει στους συμπολίτες του Βρετανούς τον αριστουργηματικό, ποιητικό λόγο του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ. Μεταμφιέζεται κάθε βράδυ, σε άλλη πόλη κάθε φορά, σε Ληρ, σε Ριχάρδο, σε Οθέλλο, σε Μάκβεθ, σε Σάυλωκ, μπαίνει στο πετσί του κάθε ρόλου και δονεί τα ετοιμόρροπα θέατρα – άλλοτε γεμάτα και άλλοτε με ελάχιστους θεατές – με τη βροντώδη φωνή του και την απαγγελία των συνταρακτικών στίχων του αγαπημένου του ποιητή.... Ο Ουίλ Σαίξπηρ είναι γι' αυτόν στάση μιας ολόκληρης εποχής και ζωής, είναι ένα ποιητικό άστρο που τον φωτίζει και τον στηρίζει στις δύσκολες στιγμές του, στις κακοτοπιές, στην αυξανόμενη.....κατηφόρα που παίρνει συνεχώς η επαγγελματική του καριέρα, στην εξαθλιωμένη κατάσταση που αντιμετωπίζει στις πόλεις που παίζει, στις συνθήκες διαβίωσης του θιάσου και των παραστάσεών του. [...] Δίπλα του, η υπομονετική, καρτερική Λαίδη, η σύντροφός του στη ζωή και στη σκηνή, η γυναίκα που βρίσκεται μόνιμως στη σκιά του, αλλά, συνάμα, στέκεται κοντά του ακοίμητος φρουρός, ανεκτική, τρυφερή, ζεστή και φιλική, άνθρωπος πρῶτος, συμβουλευτικός, καταπραυντικός στα ξεσπάσματα του Σερ, αγνή στα αισθήματά της και με ιώβεια υπομονή και εγκρατέρευση. Όταν βλέπει το τέλος να πλησιάζει, ξεσπάει, νιώθει να ξεχύνεται μονομιάς από μέσα της όλη η αδικία και η ανέχεια τόσων χρόνων, αισθάνεται την αφόρητη και πηληκτική ζωή της ως ένα βάρος ασήκωτο πια, προσπαθεί να τον συνετίσει, να τον συμβουλέψει να σταματήσει αυτήν την κατρακύλα σε μια καριέρα ανύπαρκτη σχεδόν πια, μίζερη και μηδαμινή. Το άκουσμα του θανάτου του το δέχεται ήρεμα, νηφάλια – ίσως, ενδόμυχα, να την ανακουφίζει κιόλας... Τα «δεσμά» του θεάτρου, με τα οποία την κράταγε τόσον καιρό ο Σερ, σπάνε μια για πάντα, διαλύονται, μπορεί και να ήρθε – έστω και λίγο αργά – η στιγμή της να απελευθερωθεί από το βάνουσο και βασανιστικό, ενίοτε, πνευματικό, καλλιτεχνικό και προσωπικό του βάρος. [...]

Η Ματζ είναι η ψυχή του θιάσου και των περιοδειών, μια γυναίκα μαραμμένη,

στερημένη, γεροντοκόρη που δεν έπαψε ποτέ να αγαπά και να θαυμάζει τον Σερ, αλλά από περηφάνεια και εγωισμό δεν του το έδειξε ποτέ. Σκληρή, αγέλαστη, αμείλικτη, σοβαρή, ένα είδο «γκασουλάιντερ», αλλά στη δουλειά της, σκυλί μοναχό. [...]

Και, φυσικά, υπάρχει ο Νόρμαν, αυτός ο αεικίνητος ΑΜΠΙΓΙΕΡ (με την κυριολεκτική σημασία και έννοια του θεατρικού όρου), αυτός ο άνθρωπος που επί δεκαέξι συναπτά έτη δεν έχει φύγει λεπτό δίπλα από τον Σερ: τον ντύνει και τον ξεντύνει, τον μακιγιάρει και τον ξεβάφει, τον περιποιείται, τον φροντίζει, τον προσέχει ανελλιπώς, ξέρει όλα τα χούγια και τις συνθιές του και έχει πάντα έτοιμο τον λόγο, τις λέξεις που θα τον καλημάρουν, θα τον ηρεμήσουν, θα τον κάνουν να χαμογελάσει ή και να γελάσει ακόμη, θα τον κάνει να ξεχάσει δυσκολίες, βάσανα και σκοτούρες. Ο Νόρμαν είναι ένα πλάσμα τόσο αφοσιωμένο σε αυτό που κάνει, ώστε δε νοείται να φανταστεί τη ζωή του μακριά από τον Σερ, τον θίασο, το θέατρο, τα καμαρίνια, τα γκονγκ, τα φώτα, το κοινό.... Ζει και αναπνέει για τον κόσμο του θεάτρου. [...] Φύλακας – άγγελος του ξεμωραμένου, σχεδόν πια, «μορμολύκειου», όπως τον αποκαλεί, παθιασμένος με τη δουλειά του, κρύβει μέσα του μιαν...άδηλη, αλλά αγνή ομοφυλοφιλία, καθόλου προκλητική, μέρος του χαρακτήρα του, υπερπροστατευτική, ίσως, ως προς τις σχέσεις με όλους, ασπίδα για τον εαυτό του. Βρίσκεται πάντα στο σωστό μέρος, δε χάνει ποτέ την ψυχραιμία του και είναι πάντα στην «ταίτα» να σώσει καταστάσεις, να αποκαταστήσει ξαφνικές δυσχέρειες, να καλημάρει τα πνεύματα, να είναι σίγουρος πως η παράσταση θα βγει και θα ολοκληρωθεί στο ακέραιο, χωρίς απώλειες. [...] Μέσα, όμως, από τα σκληρά λεγόμενά του, όταν διαπιστώσει πως ο Σερ τον έχει ξεχάσει εντελώς στη διαθήκη του, θα ξεπηδήσει άξαφνα και μια άλλη πλευρά της σχέσης τους: αυτή η αλληλεπίδραση αγάπης – μίσους, λιτρείας και θαυμασμού, ζήλειας και φθόνου, υπέρμετρης αφοσίωσης – απότομης απόρριψης. Ο Νόρμαν θα μιλήσει άσχημα, υβριστικά, θα βγάλει απωθημένα χρόνων, αλλά ταυτόχρονα, κυρίως, όταν διαπιστώνει το μοιραίο τέλος του Δασκάλου, θα κλαίει γοερά και σιωπηλά. Η ανταμοιβή των κόπων του δεν ήρθε ποτέ, αλλά εκείνος δεν θα πάψει, βαθιά μέσα του, να τον ευγνωμονεί που του έδωσε ξανά πνοή ζωής, όταν βούλιαζε – καλλιτεχνικά και προσωπικά... Η μοναξιά του τώρα θα είναι σίγουρα αφόρητη, με μια δόση πίκρας και απογοήτευσης για το αποκαλυπτικό ποιόν του ειδώλου του – στην κυριολεξία, της ίδιας του της ύπαρξης...».

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Η παράσταση φιλοδοξεί να κινηθεί σε τέσσερις άξονες. Ο πρώτος είναι να ερευνήσει τον βαθμό στον οποίο ο χαρακτήρας του Σερ ταυτίζεται με το ιστορικό πρόσωπο Donald Wolfit. Ο συγγραφέας του «Αμπιγιέρ» Ronald Harwood υπήρξε τη δεκαετία του 50 ο αμπιγιέρ αυτού του διακεκριμένου σαιξπηρικού ηθοποιού. Ο Wolfit άνηκε στην κατηγορία αυτή των ηθοποιών-θιασαρχών που πίστευαν ότι το θέατρο αποτελεί το ανώτερο πολιτιστικό όχημα για την εκπαίδευση του κόσμου που θεωρούσαν ότι κάνουν λειτουργήματα. Με τον θίασό του έκανε ατέλειωτες περιοδείες έργων κλασσικού ρεπερτορίου σε ολόκληρη την Αγγλία, αντιμετωπίζοντας τρομακτικά δύσκολες συνθήκες. Χάρη σε ανθρώπους σαν τον Wolfit διασώθηκε η παράδοση του αγγλικού θεάτρου ρεπερτορίου που αποτελεί και τον πυλώνα στον οποίο βασίστηκε και η σύγχρονη θεατρική παράδοση και δημιουργία.

Θα επιχειρήσουμε να ανακαλύψουμε και να αναδείξουμε τις κοινές θεματικές και τους παραλληλισμούς που υπάρχουν ανάμεσα στον «Αμπιγιέρ» και στον «Βασιλιά Ληρ», το έργο το οποίο ο Σερ παίζει και απόσπασμα του οποίου υπάρχουν και στο έργο του Harwood. Εκτός από τις κοινές εξωτερικές συνθήκες – η Καταιγίδα του Ληρ και οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί στον Αμπιγιέρ- που δημιουργούν ένα ασφυκτικό περιβάλλον για τους χαρακτήρες, υπάρχει μια κοινή αντιμετώπιση του Ληρ/Σερ από τους γυναικίους χαρακτήρες των δύο έργων, οι οποίες τους αντιμετωπίζουν με απαξίωση και με την πεποίθηση ότι είναι η ώρα να αποσυρθούν από την ενεργό δράση. Και φυσικά αναμφισβήτητα είναι και τα κοινά στοιχεία στη σχέση του Σερ με τον Νόρμαν και σε αυτή του Ληρ με τον Τρελό του. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ζευγάρι του Ληρ αποτελεί ένα επι σκηνής καθρεφτιζόμενο είδωλο του ζευγαριού του «Αμπιγιέρ».

Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα είναι η μελέτη του ρόλου του θεάτρου για το καθένα από τα πρόσωπα του έργου. Για τον Σερ η ζωή του είναι το θέατρο και μόνο καθώς δεν μπορεί να ζήσει εκτός της θεατρικής σκηνής. Ο Νόρμαν κρύβεται στο θέατρο απολαμβάνοντας την ασφάλεια που του προσφέρει. Για την Λαίδη το θέατρο αποτελεί μόνο μέσο διαβίωσης. Η Ματζ είναι η κινητήριος δύναμη του θεατρικού μηχανισμού χωρίς την οποία το θέατρο δεν μπορεί να υπάρξει. Τέλος ο άμοιρος ταλέντου Θόρντον ζει για το θέατρο, αλλά το ίδιο το θέατρο μοιάζει να τον έχει απορρίψει.

Τέλος βασικός στόχος της παράστασης είναι να μιλήσει και να εξερευνήσει τον ρόλο του θεάτρου σε μια εποχή έντονης κρίσης και ανησυχίας, όπου ο κοινωνικός ιστός είναι διαρρηγμένος. Η περίοδος του Β Παγκοσμίου Πολέμου στον οποίο διαδραματίζεται ο «Αμπιγιέρ» μπορεί να έχει αρκετές διαφορές με το σήμερα, και στις δυο όμως περιπτώσεις οι καλλιτέχνες καλούνται να επιβιώσουν κάτω από αντίξοες συνθήκες να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους και την καλλιτεχνική τους ακεραιότητα.

Ronald Harwood (1934 –)

Ο Σερ Ρόναλντ Χάργουντ γεννήθηκε στο Κέηπ Τάουν της Νοτίου Αφρικής, ως Ρόναλντ Χόργουϊτς, στις 9 Νοεμβρίου 1934. Λογοτέχνης, θεατρικός συγγραφέας και σεναριογράφος διακρίθηκε ιδιαίτερα για τις παραστάσεις έργων του στις βρετανικές θεατρικές σκηνές, ενώ έγραψε και το σενάριο του «Αμπιγιέρ», όταν πρωτογυρίστηκε σε ταινία το 1984 (κερδίζοντας και υποψηφιότητα για Οσκαρ) και το 2003 πήρε το Οσκαρ Διασκευασμένου Σεναρίου για την ταινία του Ρομάν Πολάνσκι «Ο Πιανίστας».

Μετακόμισε στο Λονδίνο από το Κέηπ Τάουν το 1951, θέλοντας να ακολουθήσει θεατρική καριέρα, ξεκινώντας από την Royal Academy Dramatic Art και καταλήγοντας, ως ηθοποιός, στην Shakespeare Company του πρωταγωνιστή της εποχής Σερ Ντόναλντ Γουόλφριτ. Μάλιστα, από το 1953 ως το 1958 υπήρξε ο προσωπικός αμπιγιέρ του Γουόλφριτ – θεωρείται, άλλωστε, και η έμπνευσή του για τη συγγραφή του έργου του «Αμπιγιέρ», όπου ο Σερ είναι ο Γουόλφριτ!

Ο Χάργουντ έχει γράψει πάνω από 21 θεατρικά έργα, 10 βιβλία και, περίπου, 16 κινηματογραφικά σενάρια. Μέσα από αρκετά έργα του έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την ναζιστική περίοδο, εστιάζοντας, κυρίως, σε πρόσωπα που, είτε συνεργάστηκαν στενά και συνειδητά με τους Ναζί, είτε εκβιάστηκαν και πιέστηκαν να το κάνουν, προσπαθώντας, ταυτόχρονα, να υπερνικήσουν και να καταπολεμήσουν την προσωπική τους εμπλοκή σε τυχόν Αντίσταση, Συμβιβασμό ή Εξαπάτηση».

Sir Donald Wolfit
(1902 – 1968)

Ο Σερ Ντόναλντ Γουόλφιτ, ηθοποιός και θιασάρχης, γεννήθηκε στο Νόττινγχαμσάιρ στις 20 Απριλίου 1902 και έκανε το ντεμπούτο του στη σκηνή το 1920, ενώ το 1924 πρωτοεμφανίστηκε στο Γουέστ Εντ, παίζοντας τον «Περιπλανώμενο Ιουδαίο». Εμεινε γνωστός ως θιασάρχης περιοδευόντων θιάσων που έπαιζαν σαιξπηρικά κείμενα, ενώ ο ίδιος διακρίθηκε, κυρίως, στον ρόλο του Βασιλιά Ληρ.

Τη δεκαετία του 1930 πρωταγωνίστησε στο Ολντ Βικ σε σημαντικές θεατρικές παραγωγές, συνεργάστηκε με τον μέγιστο Βρετανό ηθοποιό Τζων Γκίλγουντ και αναγνωρίστηκε επίσημα ως σημαντικός σαιξπηρικός ηθοποιός, ενσαρκώνοντας τον Αμλετ το 1936 στο Shakespeare Memorial Theatre. Εκείνη την περίοδο προσπάθησε να πείσει τη διεύθυνση του συγκεκριμένου θεάτρου να τον χρηματοδοτήσει για τις περιοδείες του. Όταν εκείνη αρνήθηκε, αποσύρθηκε από το σχήμα αυτό και το 1937 ξεκίνησε τον προσωπικό του, περιοδεύοντα θίασο.

Ο Γουόλφιτ ειδικεύτηκε στους σαιξπηρικούς ρόλους και ξεχώρισε, βασικά, ως Ληρ και Ριχάρδος Γ'. Επίσης, έπαιξε Οιδίποδα και τον κεντρικό ρόλο στον «Βοηπόνε» του Μπεν Τζόνσον. Ο περιοδεύων θίασός του έπαιξε στο Λονδίνο το 1940, στη διάρκεια της Βρετανικής Μάχης, ενώ έκανε επιτυχημένες παραστάσεις, με αποσπάσματα σαιξπηρικών κειμένων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1950 εμφανίστηκε στη σκηνή του Στράτφορντ, παίζοντας «Βασιλιά Ληρ» και την ίδια εποχή του απονεμήθηκε ο τίτλος του Διοικητή Τάξης της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, για τις υπηρεσίες του στο θέατρο, ενώ το 1957 χρίστηκε Σερ.

Ο συγγραφέας Ρόναλντ Χάργουντ, αμπιγιέρ του Γουόλφιτ κατά τη δεκαετία του 1950, βάσισε το θεατρικό του έργο «Ο Αμπιγιέρ» σε αυτήν ακριβώς τη σχέση, ενώ έγραψε και τη βιογραφία του πρωταγωνιστή. Ο σημαντικός Βρετανός ηθοποιός Πήτερ Ο' Τουιλ συνεργάστηκε αρκετά με τον Γουόλφιτ και τον θεωρούσε τον πιο σπουδαίο του μέντορα, αλλά φαίνεται πως επηρέασε και την αρχική, υποκριτική καριέρα του μέγιστου θεατρικού συγγραφέα Χάρρολντ Πίντερ, που συμπρωταγωνίστησε μαζί του στο Χάμμερσμιθ σε οκτώ θεατρικές παραστάσεις.

Ο Σερ Ντόναλντ Γουόλφιτ πέθανε στις 17 Φεβρουαρίου 1968 στο Λονδίνο από καρδιοαναπνευστική ανεπάρκεια.

«ΤΟ... ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ «ΜΑΚΒΕΘ»

«...Για τους ανθρώπους του θεάτρου, το έργο του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ «Μάκβεθ» κουβαλά έναν τεράστιο μύθο, γεμάτο καταραμένες στιγμές και γεγονότα και κακή τύχη – ήδη από το πρώτο βράδυ που παίχθηκε, οι περισσότεροι ηθοποιοί πιστεύουν πως ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ να προφέρουν καν τη λέξη ΜΑΚΒΕΘ μέσα σε ένα θέατρο, ενώ μέσα σε σχολικές τάξεις που διδάσκεται το συγκεκριμένο κείμενο, οι μαθητές δεν αναφέρουν καν τον τίτλο, γιατί θεωρούν ότι, όταν παρασταθεί, θα υπάρξουν ατυχείς παραγωγές, ατυχήματα και σοβαροί τραυματισμοί. Ετσι, όλοι αναφέρονται στον «Μάκβεθ» ως «η σκωτσέζικη τραγωδία», «ΑΥΤΟ το έργο», «το έργο του Κόμη του Γκλάμις».

«...Υπάρχει μια μεγάλη ιστορία σχετικά με θεατρικές παραγωγές και ανθρώπους που επηρεάστηκαν άμεσα από τη Κατάρρα του Μάκβεθ. Τη μέρα της πρώτης πρεμιέρας του έργου (αρχές του 1600) ο νεαρός ηθοποιός που θα ενσάρκωνε την Λαίδη Μάκβεθ ανέβασε απότομα πυρετό και πέθανε! [...] Επειδή ο ίδιος ο Σαίξπηρ δεν ήταν ιδιαίτερος ευχαριστημένος από τις αιμοσταγείς μονομαχίες του έργου, δεν ξαναπαρουσιάστηκε στην Αγγλία, παρά μόναχα γύρω στο 1703! [...] Παρά τις, έστω και μικρότερες, αλλήλ διαρκείς ατυχείς και καταραμένες στιγμές, συνέχιζαν να χρησιμοποιούν κανονικά μαχαίρια και ξίφη, αντί για ψεύτικα, ενώ υπήρξαν και παραγωγές, όπου το κοινό επιτέθηκε στους ηθοποιούς! Μάλιστα, στη διάρκεια ενός ανεβάσματος του «Μάκβεθ» στο Place Opera House, έξω ακριβώς από το κτίριο, γινόταν διαμαρτυρία, η οποία, σύντομα, εξελίχθηκε σε εξέγερση, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 23 άνθρωποι και να τραυματιστούν εκατοντάδες!».

Πηγή: “The curse of Mabeth: Superstitions and Incidents” – Study.com

«ΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΑΜΠΙΓΙΕΡ» ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ»

ΘΕΑΤΡΟ «ΑΘΗΝΑΙΟΝ» (1988 – 1989)

Μετάφραση: Μαριλένα Γεωργιάδου
Σκηνοθεσία: Βασίλης Παπαβασιλείου
Σκηνικά: Διονύσης Φωτόπουλος
Δημήτρης Παπαμιχαήλ (Σερ), Νικήτας Τσακίρογλου (Νόρμαν),
Ελένη Χατζηαργύρη (Λαίδη), Ελευθερία Σπανού (Ματζ), Τίμος Περλέγκας,
Φώτης Θωμαΐδης, Ελένη Κούρκουλα

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΘΕΑΤΡΟ – ΘΕΑΤΡΟ «ΑΛΚΥΟΝΙΣ» (2000 – 2001)

Μετάφραση: Εύα Γεωργουσοπούλου
Σκηνοθεσία: Γιώργος Μεσσάλλας
Σκηνικά: Βασίλη Τσιντσικώφ
Γιώργος Μεσσάλλας (Σερ), Πάνος Χατζηκουτσέλης (Νόρμαν),
Ολγα Τουρνάκη (Λαίδη), Ντένη Θεμελή (Ματζ)

ΘΕΑΤΡΟ «ΚΑΠΠΑ» (2009 – 2010)

Μετάφραση: Εύα Γεωργουσοπούλου
Σκηνοθεσία: Νίκος Μαστοράκης
Σκηνικά: Εύα Μανιδάκη
Γιώργος Κωνσταντίνου (Σερ), Χρήστος Στέργιογλου (Νόρμαν),
Υβόννη Μαητέζου (Λαίδη), Γιώτα Φέστα (Ματζ), Φώτης Θωμαΐδης,
Δημήτρης Λιόλιος, Ερατώ Πίσση.

Το 1984 ο Πήτερ Γέντς σκηνοθετεί τον «Αμπιγιέρ» για τον κινηματογράφο, έχοντας ως πρωταγωνιστές τον Αλμπερτ Φίνεϋ (Σερ) και τον Τομ Κώρτνεϋ (Νόρμαν). Μόλις το 2015 το έργο του Χάργουντ γυρίστηκε σε τηλεοπτικά για το BBC, με πρωταγωνιστές τους σπουδαίους ηθοποιούς του θεάτρου και του κινηματογράφου, Αντονι Χόπκινς (Σερ) και Ιαν ΜακΚέλλην (Νόρμαν) και σκηνοθέτη τον Ρίτσαρντ Ερρ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Χορηγοί Επικοινωνίας

Συντονισμός ύλης προγράμματος

Επιμέλεια προγράμματος

Σχεδιασμός προγράμματος

Γεωργία Αθελιζάκη

Τεχνική Επιμέλεια

Ernesto Baumann

Παραγωγή προγράμματος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΑΡΣΙΣ